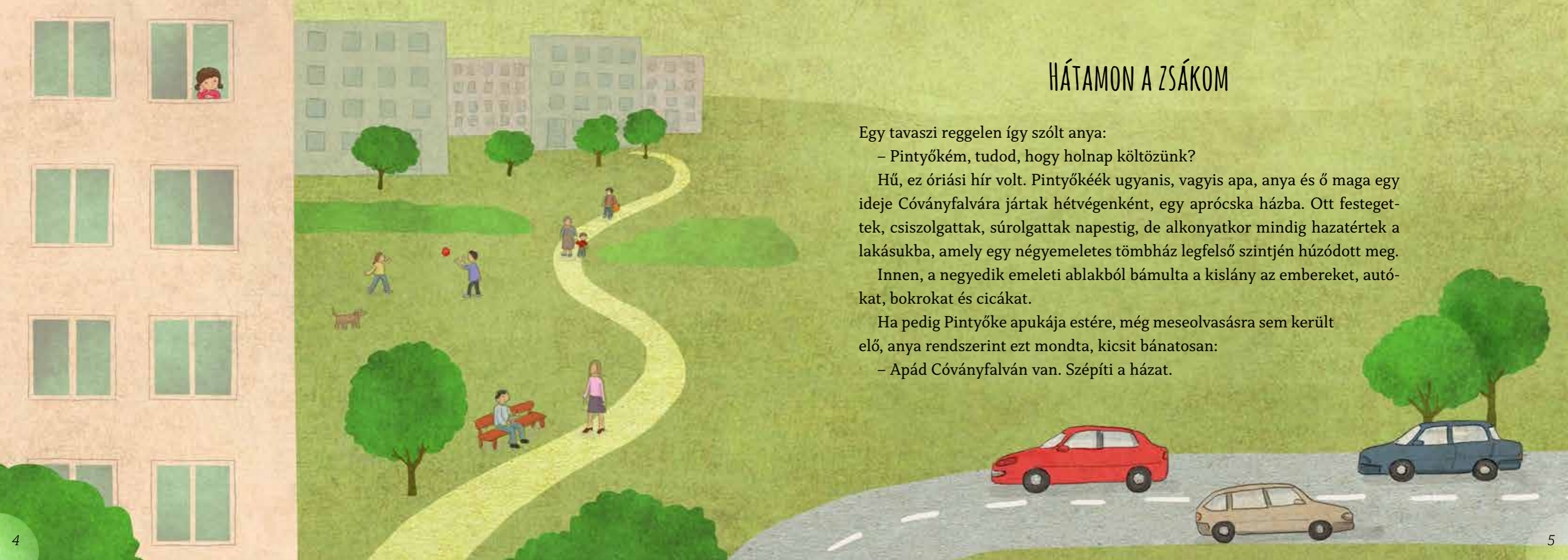

GÁL ANDREA

HÁTAMON A ZSÁKOM

HÁTAMON A ZSÁKOM

Egy tavaszi reggelen így szólt anya:

– Pintyőkém, tudod, hogy holnap költözünk?

Hű, ez óriási hír volt. Pintyőkékéek ugyanis, vagyis apa, anya és ő maga egy ideje Cóványfalvára jártak hétvégeként, egy aprócska házba. Ott festegettek, csiszolgattak, súrolgattak napestig, de alkonyatkor mindig hazatértek a lakásukba, amely egy négyemeletes tömbház legfelső szintjén húzódott meg.

Innen, a negyedik emeleti ablakból bámulta a kislány az embereket, autókat, bokrokat és cicákat.

Ha pedig Pintyőke apukája estére, még meseolvasásra sem került elő, anya rendszerint ezt mondta, kicsit bánatosan:

– Apád Cóványfalván van. Szépíti a házat.

Szerencsére a pinduri házzal, amely mindannyiuk idejét rendesen le-
kötötte, járt egy udvarocskja is. Amikor Cóványfalvára mentek, Pintyőke
legtöbbet itt tartózkodott. A felújítás miatt bőven akadt az udvaron

homok,

kavics,

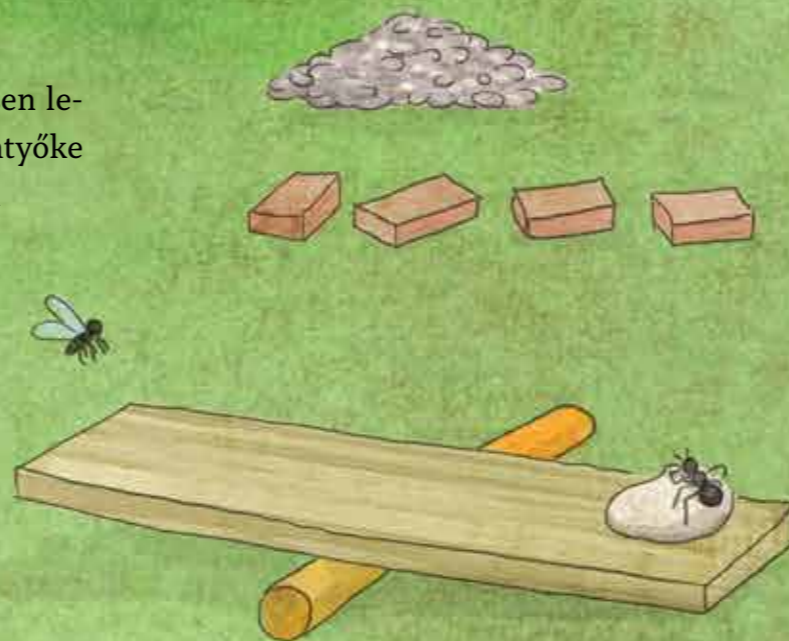
kőrakás,

deszkadarabok,

csőmaradványok,

iporkahulladék,

amelyekkel mind-mind kiválóan lehetett játszani.

Aztán, ha elege volt az építőanyagból, a kislány előhívta a han-
gyákat, megkereste a legyeket. Amikor esős idő járt, a csigák is
meglátogatták a cóványfalvi kis birtokot, házacskájukat cipelve,
vagy éppen csórén.

A költözés előtti napon anya és Pintyőke végigjárták a tömbház körüli kedvenc helyeiket, úgymint

- a bank melletti átjárót, ahol Pintyő mindig megnyomhatta az automata gombjait
- a gyerekzivajtól, galambbúgástól és az idősek zsörtölődésétől hangos parkot
- a játékküzet kirakatát, ahol számba szokták venni az új árut
- a sarki kisboltot, ahol a tulaj bácsi kekset, az eladó néni kasszabont szokott a kislány kezébe nyomni
- a zálogház előtti terecskét, ahol egy elefánt szobra hol spriccelte, hol nem a vizet

Vidáman induló sétájukon találkoztak azokkal a kedves, közeli vagy távolabbi szomszédokkal, akikkel majdnem naponta összefutottak:

- a földszinti kutyás nénivel, akit Annának és Máriának egyaránt lehetett szólítani
- a kalapos bácsival, aki magyarul és románul is szólt Pintyőhöz, mindkét nyelven egyformán akadozva
  - a házmesterrel, aki mindig megpróbálta megcsiklandozni Pintyőke nyakát
  - a virágárus nénivel, aki in-tegetni szokott a boltajtóból